

συνέτριψε χαιρέκακως εἰς μύρια τρίμματα. Ἀλλὰ μετ' ἀκατανόητου φιλοπονίας καὶ ἐπιδεξιότητος συνεκαλλήθη ἔκτοτε εἰς τρόπον ὥστε ὁ μᾶλλον γεγυμνασμένος ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν συμφεράν. Ἐντὸς τῶν αὐτῶν δωματίων διατηροῦνται καὶ πολλαὶ ἑκατοντάδες ἐπιγεγραμμένων λαβίδων ἀμορρέων, καὶ προσέτι δακτυλιόλιθοι καὶ διάφορα χρυσᾶ καὶ πολύτιμα κοσμήματα. Ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν περιλαμβάνει τὴν πλοῦσιωτάτην νομισματικὴν συλλογὴν.

Ἀντικρὺ δὲ τῆς εἰσόδου τῆς κεντρικῆς αἰθούσης ἐν τῷ προσγεῖῳ ὀρόφῳ, ἐντὸς μεγίστης αἰθούσης, καὶ ἐντὸς δύο προσέτι αἰθουσῶν τοῦ ἀνωτέρου ὀρόφου, εἰσὶ κατατεθειμένα αἱ αἰγυπτιακαὶ ἀρχαιοτάτες, προσελθούσαι ἐκ συλλογῶν τῶν Κ. Σάιτ καὶ Σάμς καὶ τοῦ

στηριότητος πραιόντα εἰς τὰ ἐσχάτως κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώπην γνωσθέντα καλλιτεχνήματα ταῦτα. Τινὰ ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀνάγλυφα, ἄλλα ἀγάλματα, φέροντα πολλάκις χρώματα ζωηρά, καὶ ἐνίοτε ἐλέγχοντα ῥυθμὸν αὐστηρὸν καὶ ἀρχαϊκόν, ἀντάξιον τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀμέσως προδοποιήσαντος τὸν Φειδαϊκόν. Τινὰ εἰσὶ τάφοι εἰς σχῆμα κολοσσιαίων πυραμίδων, ὧν τὰ πλευρὰ καλύπτουσιν ἐπιγραφαὶ ἐκ μεγίστων καὶ καθαρωτάτων γραμμάτων τῆς ἐγγωρίου, εἰσέτι ἀγνώστου γλώσσης. Πολλὰ τῶν γραμμάτων τούτων εἰσὶν αὐτὰ τὰ Ἑλληνικὰ, ἄλλα δὲ ἐντελῶς διαφέρουσιν. Τινὰ τῶν μνημείων ἔχουσιν ἐπιγραφὰς διγλώσσους· ἐν μάλιστα ἔχει ὑπὲρ τὴν Λυκίαν ἐπιγραφὴν ἀν τετράστιχον ἑλληνικόν, μνημονεύον τὸν ἐπὶ Κύρου

Τὸ ἐλγίνιον δωμάκιον.

Κ. Βιλκιντσῶνος, κολοσσοὶ σκληροτάτου πυροποικίλου· θεοὶ τερατώδεις, σφίγκες γιγαντιαῖαι, λάρνακες ἐξωθεν καὶ ἐσωθεν ὑπὸ ἱερογλύφων κακαλυμμέναι, καὶ τὸ πάντων πολυτιμώτατον μνημεῖον, ὁ λίθος τῆς Ῥοσέτης, μέλαινα πλάξ, ἣτις, περιέχοντα τρίγλωσσον τιμητικὸν ψῆφισμα ὑπὲρ Πτολεμαίου τοῦ ε'. δι' ἱερογλυφικῶν, ἱερατικῶν καὶ ἑλληνικῶν χαρακτήρων γεγραμμένην, παρέσχε τὴν πρώτην λύσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερογλυφικῆς γραφῆς.

Πρὸ τῆς εἰσόδου δὲ τῶν ἑλληνικῶν αἰθουσῶν ἀριστερῶς τοῦ προδόμου, δωμάτιον τετράγωνον περιλαμβάνει συλλογὴν ἥτις, ἀνδρὸς ὑπάρχον τὰ Ἑλγίνια μάρμαρα, ἐπρεπε νὰ κληθῇ πατρὸς πρωτίστη καὶ περιεργότατη. Αὕτη εἶναι ἡ τῶν Λυκίαν μαρμάρων, ἃ ὁ φιλόπονος περιηγητὴς Κ. Φέλλως μετέφερεν ἐν 1841 καὶ 1844 ἐκ Ξάνθου τῆς Λυκίας καὶ τῶν περιχώρων. Βίς τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην, ἥ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων κατώκειν λαοὶ ἐγγῶριοι, Σολύμιοι καὶ Τερμίλλαι καλούμενοι, ἀπόκησαν Ἕλληνες πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, καὶ τῆς συνδυασθείσης ἀμφοτέρων αἰσθητικῆς καὶ δρα-

τοῦ πρεσβυτέρου σατράπην Ἀρπαγον. Ἐκ πολλῶν δὲ διδομένων συνάγεται, ὅτι τὰ ἀρχαιότερα τῶν μνημείων τούτων ἀναβαίνουν μετὰ τοῦ μέσου τῆς ἑκτῆς πρὸ χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, τὰ δὲ νεώτερα κατέρχονται μετὰ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων.

Ἀπὸ τοῦ δωματίου δὲ τούτου κλίμαξ ἀγεί εἰς τὰ ὑπόγεια, ἐν οἷς κεῖται οὐχὶ τῶν πολὺ καταλλήλως, ἴσως ὁμῶς πρωτορινῶς, ἄλλη συλλογὴ, ἣτις οὐδεμιᾶς ἤττον συντελεῖ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Βρετανικοῦ μουσείου καὶ αὐτῆς τῆς Ἀγγλίας, ἡ τῶν Ἀσσυριακῶν μαρμάρων. Ταῦτα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀνεκάλυψε κατὰ πρῶτον ὁ Ἀγγλὸς Κ. Λαυάρδος εἰς Νεμερὸδ παρὰ τὸν Τίγριν, τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Νινευὶ, ἣτις πρὸ αἰώνων ἐνομιζέτο ἐξαφανισθεῖσα ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ἀνατράψας αὐτόθι ἐν ἀπεραντῶς εὐρύχωρον ἀνάκτορον, οὗ οἱ τοῖχοι ἐκ πλίνθων ὠμῶν ὧς ὅλα τὰ Ἀσσυριακὰ οἰκοδομήματα συγχέμενοι ἦσαν ὁμῶς ἐπιτεκαλυμμένοι διὰ λιθίνων πλακῶν καταγλύφων. Τινὲς τῶν λίθων τούτων ἔχουσιν ἀνάγλυφα παριστῶντα βασιλεῖς ἢ σκηνὰς πολέμου ἢ θήρας ἢ